

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. IV. Quomodo, quibus præsentibus, ex quo loco Christus in cælum
ascenderit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

di ejicietur foras. Et ego si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum. Verè exaltatus omnia trahit ad seipsum, qui penetravit celos, excelsior calis factus.

III. Ob unionem nature diuine cum humana omnem diuinitatis gratiam sibi naturalem & congenitam habet, portans omnia verbo virtutis sue a: Tot milium in celo Angelorum voce: Dignus est agnus, qui occisus est, accipere virtutem, & diuinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & benedictionem b.

IV. Scientiam habet infusam, ita ut actu unico & intuitiue, uti Theologorum scholæ loquuntur, & quidditatiue per proprias species intelligat omnia præterita, præsentia, futura tam naturalia, quam supernaturalia, eaque etiam que merè sunt possibilis. Nam in Christo IESV sunt omnes thesauri sapientie & scientie absconditi c.

V. Voluntatem habet ab omni labeculâ peccati immunissimam, summis virtutibus decoratam, & que peccare non possit. Talis enim decebat ut nobis esset Pontifex, sanctus, innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus, & excelsior calis factus d. Quia in ipso complacuit omnem plenitudinem inhabitare; & per eum omnia reconciliare in ipsum, pacificans per sanguinem crucis ejus, siue qua in terris, siue qua in calis sunt e.

VI. Solus obsequia Deo digna præstitit. Unde mediator Dei & hominum, homo Christus IESVS, qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus f. Huc omnes Propheetae testimonium perhibent, remissionem accipere per nomen ejus omnes qui credunt in eum g.

VII. Actiones & opera Christi tanti valoris ac pretii sunt, ut hic ipse homo possit contrahere ex iustitiâ cum Deo. Verè sanctus sanctorum, & qui omnes sanctificat. Ad quem autem Angelorum dixit aliquando Deus: Sede à dextris meis, quoadusque ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum h?

VIII. Insuperabilia superavit, mundum, mortem, diabolum, & omnem diaboli exercitum, peccati commitatum vicit. Ecce vicit Leo de tribu Iuda, radix David i. Atque hinc promissum illud: Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo: sicut & ego vici, & sedi cum Patre meo in throno ejus k.

IX. Caput est omnium hominum & Angelorum. Attestantibus Petro & Paulo: Hic est omnium Dominus l. Quem Pater constituit ad dexteram suam in calis, supra omnem principatum, & potestatem, & virtutem, & dominationem, & omne nomen, quod nominatur non solum in hoc seculo, sed etiam in futuro, & omnia subiecit sub pedibus ejus: & ipsum dedit caput supra omnem Ecclesiam, que est corpus ipsius m.

X. Sacerdos in æternum, auctor Sacramentorum, conditor Ecclesiæ. Ipse est caput corporis Ecclesiæ, qui est principium, primogenitus ex mortuis, ut sit in omnibus ipse primatum tenens n. Proclamat Pfalter: Iuravit Dominus, & non penitebit eum: Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech o. Alii quidem sine iurejurando facti sunt sacerdotes, hic autem cum iurejurando, in tantum melioris testamenti sponsor factus est IESVS. Et alii quidem plures facti sunt sacerdotes; idcirco quod morte prohiberentur permanere: hic autem eò quod maneat in æternum, sempiternum habet sacerdotium, unde & saluare in perpetuum potest accedens per semetipsum ad Deum: semper vivens ad interpellandum pro nobis p.

XI. Princeps, Gubernator, Iudex totius orbis. Ipse est, inquit Petrus, qui constitutus est à Deo iudex vivorum & mortuorum q. Neque enim Pater iudicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio, ut omnes honorificent Filium. Qui non honorificat filium, non honorificat Patrem qui misit illum r.

XII. Instrumentali omnipotentia præditus est. Quia in ipso t, ait Paulus, inhabitat omnis plenitudo diuini-

tatis corporaliter, & estis in illo repleti, qui est caput omnis principatus & potestatis. In eo enim quod omnia subiecit ei, nihil dimisit non subiectum ei.

XIII. Idiomata diuina participat. Nam sicut alti sanguinis filius se Comitum, se Principem aut Regem scribit, à parente Comite aut Principe, aut Rege; ita Christo homini ut vero Dei filio, Patris diuini nomina, conueniunt. Christus verè immortalis, immutabilis, immensus, altissimus, iustissimus, misericordissimus, sapientissimus, providentissimus, fortissimus, patientissimus, benignissimus, ditissimus, liberalissimus, sanctissimus, omnipotens, æternus. Milie tales tituli non exhauriunt dignitatem Christi. De Filio Dei Ioannes, Hic est, inquit, verus Deus, & vita æterna: Qui habet Filium, habet vitam: qui non habet Filium Dei, vitam non habet t.

XIV. Ipsa Christi humanitas adoratur latræ t cultu, quo scilicet Deus afficitur. Hunc enim hominem Deus exaltavit & donavit illi nomen, quod est super omne nomen, ut in nomine IESV omne genu flectatur, calceum, terrestrium, & infernorum, & omnis lingua confiteatur, quia Dominus IESVS Christus in gloria est Dei Patris u. Hoc honoris Filio hominis à Deo delatû clarissimè vaticinatus Daniel, Et dedit ei potestatem, inquit, & honorem, & regnum: & omnes populi, tribus, & lingua ipsi seruient: potestas ejus potestas æterna, que non auferetur, & regnum ejus quod non corrumpetur x.

XV. Objectum beatitudinis secundarium est. Primum namque Deus corporis expers, alterum ab illo est Christus humano corpore sed immortaliter vestitus. Hac est vita æterna, ut cognoscant te, solum Deum verum, & quem misisti, IESVM Christum y. In concilio Hebraei plenissimo consensu vociferatur Petrus: Hic est Jesus qui reprobarus est à vobis adificantiibus, qui factus est in caput anguli. Et non est in alio aliquo salus. Nec enim aliud nomen est sub celo datum hominibus, in quo nos oporteat saluos fieri z. Ergo attollite portas principes vestras, & elevamini porta æternales, & introibit Rex gloria. Quis est iste Rex glorie? Dominus fortis & potens, Dominus potens in pralio *. Christus IESVS, qui est imago Dei invisibilis, primogenitus omnis creature: quoniam in ipso condita sunt universa in calis & in terrâ, visibilia & invisibilia, siue Throni, siue Dominationes, siue Principatus, siue Potestates: omnia per ipsum, & in ipso creata sunt: & ipse est ante omnes, & omnia in ipso constant t. Atque hæc quindecim Christi decora, suo, putem, loco inserta, inter delicias humanæ gentis jure meritissimo numeranda sunt. Sed progredimur.

§. IV. Quomodo, quibus presentibus, ex quo loco Christus in celum ascenderit.

S Vum in celos reditum ab anastasi suâ distulit Servator ipsos quadraginta dies, quibus & præbuit seipsum vivum post passionem suam in multis argumentis, per dies quadraginta apparens eis, & conuolens, & loquens de regno Dei. Hoc temporis spatio Christus suorum fidem firmare ac stabilire institit. Hinc illud est, ut divus Leo sentit, quod post Resurrectionem suam Dominus Maria Magdalena personam Ecclesiæ gerenti, cum ad contactum ipsius properaret accedere, dicit: Noli me tangere, nondum enim ascendi ad Patrem meum, hoc est, nolo ut ad me corporaliter venias, nec ut me sensu carnis agnoscas. Ad sublimiora te differo, majora tibi præparo: cum ad Patrem ascendero, tunc me perfectius veriusque palpabis, apprehensura quod non tangis, & creditura quod non cernis.

Non igitur illi dies, qui inter Resurrectionem Domini Ascensionemque fluxerunt, otioso transiere decursu, sed magna in eis confirmata sacramenta, magna sunt revelata mysteria. Nam per omne illud tempus providentia diuina hoc curavit, hoc docuit, hoc suorum oculis insinuavit & cordibus, Vt Dominus IESVS verè agnosceretur resuscitatus, qui verè erat natus, & passus, & mortuus: ut non dubiâ fide, sed constantissimâ

issimâ scientiâ teneretur, eam naturam in Dei Patris consessuram throno, quæ jacuerat in sepulchro.

Discipulos Dominicæ Resurrectionis fide confirmatos, ad eam ipsam fidem aliis explicandam animans: Euntes, inquit, in mundum universum, prædicate Evangelium omni creaturæ: docete omnes gentes.

Mar. c. 16. vers. 15.
Math. c. 28. vers. 19.
Luc. c. 24. vers. 50.

*Sic 2000. pedes, uti Hieronymus referit epist. 151. ad Algen- sium q. 10. & 30. Bedæ q. 1. in Acta: Bethania in latere mœ. is Olivæ ab Hierosolymis distabat 15. stadiis, seu ferè bis mille passibus. Cause cur Christus cacumen olivæ in hujus spectaculi theatrum elegerit. a Luc. c. 22. 22. 23. bi. Reg. c. 15. 1070.

Ludovic. de Poniepar. 5. med. 18. puncto 1.

Math. c. 28. vers. 9.

1. Cor. c. 15. vers. 6.

Luc. c. 24. vers. 50.

Gen. c. 27. vers. 29.

Gen. c. 48. vers. 15.

Ad hoc docendi munus jam exditos, Ascensionis suæ testes adhibere voluit. Eduxit autem eos foras in Bethaniam. Non uno agmine incedentes, nec prælato vexillo, sed diversis viis manipulatim exeuntes, ne ea res populum ad novos motus concitaret, si omnes simul discipuli egredierentur urbe. Alii tamen fortasse rectius censent per mediam urbem attonitis, sed vi divinâ cohibitis. Idcirco discipulos Domini eductos. Credibile quingentos ad ascensuri locum convenisse. Educti ergo, non ad ipsum usque oppidum Bethaniam, sed per viam quæ illuc tendebat, in oliveti montem, qui ab Hierosolymis itinere sabbati, hoc est mille passibus distabat, eratque inter Bethaniam & Hierosolyma medio itinere. Aut, quod probabilius, & sacra narratione conformius, duxit eos in ipsam Bethaniam, ut familiarem amorem in Magdalena ejusque fratrem & sorore ostenderet, & hanc ipsam charissimâ sibi familiam ad grande ascensionis suæ spectaculum educeret. Porro cacumen olivæ in hujus spectaculi theatrum elegit. 1. Quia hoc loco cruciatus suos orsus, cum in horto sudans sanguine precaretur, & inde victus ad Annam & Caipham trahebatur. Hic igitur coronidem certamini ac finem dare voluit, ubi dederat initium. 2. In hoc monte sæpius oravit, & orans pernoctavit. Hic David Absalonem filium rebellè fugit. 3. In conspectu patricidialis Hierusalem Ascensionis suæ gloriam exhibere, & Abolitis Judæorum ritibus Christianam disciplinam sancire voluit. Mons autem olivæ ejus erat altitudinis, ut ex illo ferè omnes Hierosolymorum plateæ, ac ipsum mare mortuum conspici poterit. 4. Oleum olivæ donum, gratiæ ac misericordiæ symbolum, quam nobis Christus in hoc monte Patiens & ascendens impertit. 5. Supra hunc montem in fine mundi confidebit Christus judex. Hoc enim judicium exercebitur in Iosaphati valle, quæ olivifero monti subjacet. Sentient hic impij Judæi fel & acetum, ubi mel & oleum spreverunt. 6. Oliva concordiæ, pacis, obedientiæ, electi- mosynæ, æternitatis symbolum, quæ omnia Christo & imitatoribus Christi ex assè conveniunt.

Quæ porrò inter Christum, Christi Matrem, & discipulos colloquiorum suavitas, quæ valedicentium verba, qui gemitus & suspiria, quæ lacrymantium gaudia, qui amplexus & castissima oscula, quæ oculorum voluptas, qui animorum motus, quæ omnium in admirandis his spectandis fuerit lætitia, cogitari potest, percenteri ac narrari non potest. Est qui censeat, Christum in cælos rediturum (ut sui amorem discipulis altius infingeret) manus & pedes præbuisse tangendo, atque osculandos, sacris cicatricibus odorem mirum halantibus: Matri verò latus etiam obtulisse supremis osculis salutandum, in quod illa sese abdere, in eoque ascendere cum filio gestiebat. Neque verò credibile Apostolis minus permissum quam feminis illis, quæ, Matthæo teste, Accesserunt & tenuerunt pedes ejus.

Attulit Paulus: Deinde visus est plus quam quingentis fratribus simul: ex quibus multi manent usque adhuc, quidam autem dormierunt. Probabile, hos omnes unâ cum Apostolis præsentibus adstitisse tam amœno spectaculo. Et elevatis manibus suis, ait Lucas, benedixit eis. Et factum est, dum benediceret eis, recessit ab eis. Ita Isaac benedicens filio Jacob: Qui maledixerit tibi, ait, sit ille maledictus; & qui benedixerit tibi, benedictionibus impleatur. Ita Jacob cancellatis, seu decussatis in crucem manibus, bene-

dixit suis nepotibus. Ita idem Jacob ad suum fatalem lectulum filios suos congregavit, benedixit, singulis benedictionibus propriis. Ita Moyses & Aaron sacrificio perfectò benedixerunt populo. Ita Christus elevatis manibus affluso coetui benedicens, in tantâ triumphis gloriâ, crucis figuram representavit: quo quidem corporis habitu gestuque in oliveto precatus creditur. Formulam, quâ benedixit, opinantur aliqui fuisse istam: Benedicat vobis Dominus, & custodiat vos: ostendat Dominus faciem suam vobis & misereatur vestri: Convertat Dominus vultum suum ad vos, & det vobis pacem. Hanc enim Deus præscripsit Aaroni, qui fuit imago Christi. Aut usum censent illâ: e Pater sancte serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unum sicut & nos: Pater quos dedisti mihi, volo ut ubi sum ego, & illi sint mecum, ut videant claritatem gloriæ meæ. At certè similem arbitrantur id loci ac temporis adhibitam. Efficacissima fuit utique hæc Christi benedictio, quæ beatos spectatores illos cælestibus bonis liberalissimè ditavit. Non poterat ejus benedictio non esse efficax, cujus dice, e, est facere.

Et factum est, dum benediceret illis, recessit ab eis, & sequebatur in cælum. Nam videntibus illis elevatus est, & nubes suscepit eum ab oculis eorum. Nec enim, inquit Bernardus subito raptus, ut Elias & Enoch, non furtim sublatus, sed videntibus illis est elevatus. Quid putatis, fratres, quantum dolor & timor irruerit Apostolica pectora, cum eum viderunt se tolli, & attolli in aëra, non scialis adjutum, non funibus sublevatum, esse Angelico comitatu obsequio, non tamen solum auxilio, sed gradientem in multitudine fortitudinis suæ. Suâ igitur virtute, agilifatis dote, idque sententiâ, ut duntius oculos intuentium pasceret, sese in aërem libavit. Nec ullum ferere dubium, quin prisca Patres subterranæo limbi carcere soluti & qui cum Christo è tumulis prodierunt, eum eodem immortale corpus induti ascenderint, velut Resurgentis Domini primitiæ. Quò illud Paulinum spectat: Ascendens in altum captivum duxit captivitatem. Nec etiam dubium, quin Christo referatur cælum adveniunt tota cælestis aula, omnes omnino Angeli in occursum venerint. Ascendit Deus in jubilo, & Dominus in voce tubæ.

S. V. Quibus de causis Christus in cælum ascenderit.

Quòd Christus hac triumphis formâ in cælum redierit, diversæ causæ nobis compendio libandæ. 1. Ut doctrinam & legem suam firmaret, & cælestem esse vel oculis monstraret. 2. Ut cælum furtivo pomî obstratû referat, & ostenderet regnum suum esse cælestem ac æternum, ideòque suis res terræ despiciendas. 3. Ut corpus tot cruciatibus, tot vulneribus confectum debitâ non privaretur gloriâ. Congrua immortalis corpori sedes est cælum. 4. Ut Angelos & omne cælum præsentia suâ exhilararet. Cæli lucerna est agnus, qui est occisus ab origine mundi. 5. Ut Spiritum sanctum mitteret, & nostram apud Patrem peroraret causam advocatus potentissimus. Ita caput esse divinitate præsentior, qui factus est humanitate longinquior. 6. Ut Apostolorum & omnium nostrum oculos animumque in altum educeret, secumque avercheret in cælum. Eò monemur: Quæ sursum sunt querite, ubi Christus est in dextera Dei sedens; quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram. Dominus IESVS fit noster amor: at ubi amor, ibi & oculus, & cor, & thesaurus. Cælum patria est, terra exilium & carcer. Cælum animo habitemus. 7. Ut vel oculis ingereret, quanti promeriti sit humilitas. Recubuit Christus in novissimo loco: iustus est igitur ascendere. Qui descendit, ipse est qui & ascendit sursum per omnes cælos, ut impleat omnia. Non enim, ait Bernardus, ascendere poteris, nisi descenderit. Æternâ lege fixum est: omnis qui se exaltat, humiliabitur, & qui se humiliat exaltabitur. 8. Ut doceret suos heroicis virtutum